

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 97

číslo: 34

20. srpna 2017

Cena: 8 Kč

Každý má nějaký handicap, každý má nějaké obdarování

Milé sestry a bratři, v minulém – magazínovém – čísle našeho časopisu jsme se věnovali střediskům Husitské diakonie, ke kterým se hrdě hlásí také Nazaret. Dovolujeme si v následujícím příspěvku autorky M. Verboon Filipové připomenout služby a poslání této organizace, jejíž výstižné motto se přímo nabízelo jako nadpis článku...

Nazaret - středisko Husitské diakonie provozuje dvě sociální služby (denní centrum a sociálně terapeutickou dílnu) a dvě chráněné dílny (keramickou a textilní).

Posláním a cílem Nazaretu je napomáhat lidem s postižením k co největší samostatnosti a k začlenění do většinové společnosti.

Mottem organizace je „Každý má nějaký handicap, každý má nějaké obdarování.“

Klienty denního centra a sociálně terapeutické dílny jsou dospělí lidé s tělesným, mentálním a smyslovým

postižením. V denním centru se zabýváme především vzdělávacími a aktivizačními činnostmi, zprostředkováním kontaktu se společenským prostředím. V praxi to znamená návštěvy knihovny a výstav nejen v Borovanech, návštěvy přátelských organizací, hodiny muzikoterapie a arteterapie,

kino, koncerty. Aktivizační činnost představuje zejména práce s keramikou a textílem.

V sociálně terapeutické dílně se věnujeme dílenské činnosti – klient

Dokončení na str. 3

Zákon Jehielu Dinura

Jako dítě školou povinný jsem byl nucen si pamatovat nejrůznější zákony – namátkou jmenuji Archimedův, Ohmův a Newtonovy zákony – Dinurov zákon se na základních školách neučil a je to určitě velká škoda, jenže učit se ani nemohl, protože jsem na něj přišel úplnou náhodou, ale to už se k tomu tak člověk přinutí.

Četl jsem zrovna příběh o člověku, který za druhé světové války přežil transport smrti, a dokonce přečkal i útrapy koncentračního tábora. Kdo navštívil tahle místa a nahlédl za ostatné dráty nabitě kdysi elektrickým proudem, kdo se prošel kolem vyhaslých pecí opuštěného krematoria, ten ví, že přežít koncentrák se rovnalo zázraku. Avšak v případě vězně Dinura příběh porážkou fašistů a otevřením brány v Birkenau nekončil, po osmnácti letech marné snahy zapomenout na osvětimské hrůzy došlo k nečekané satisfakci a Jehielu Dinura pozvali do Jeruzaléma, kde měl stanout před soudem jako korunní svědek zločinů autora konečného řešení židovské otázky, Adolfa Eichmanna. A když Jehiel Dinur vstoupil do soudní síně a pohlédl na vraha milionů bezbranných obětí, začal nekontrolovatelně vzlykat, pak omdlel a sesul se k zemi.

Svůj šok později vysvětlil tím, že si uvědomil největší životní omyl, spatřil na vlastní oči démona, který byl v jeho představách nedostižným polobohem ve vojenské uniformě, mimořádný zjev, jeden z nadlidí a necitelná zrůda, a tady před ním stál docela obyčejný člověk. Jehiel Dinur řekl, že v tu chvíli se začal bát sám sebe, protože pochopil, čeho by mohl být schopen. Vlastně jsme si byli podobní – přiznal – Dinur byl stejný jako Eichmann.

Každý z nás je stejný člověk jako

Adolf Eichmann, a tohle na první pohled zarážející tvrzení je první částí Dinurova zákona, podle něj bychom měli poznat, že ačkoliv zločince vnímáme jako lidi zásadně odlišné od svědomitých, čestných, ušlechtilých, spořádaných a mírumilovných občanů, jsme vlastně nerozeznatelní a někdy nás odděluje pouze vzdálenost od zločinu. Naše záporné povahové rysy a vady dřímou, dokud je někdo záměrně či nechtěně neprobudí ke zkázonosnému dílu.

Jehielu Dinurovi jsem dal za pravdu mnohokrát a jeho zákon jsem si měl možnost ověřit. Naposledy při četbě nacistické bible Mein Kampf. Její autor, taky Adolf, se v ní představuje jako vzor hrdinství, ušlechtilosti, čestného jednání a vlastenecké horlivosti, a když si k tomu přičtu jeho pověstnou lásku ke zvířatům – neboť se netajil láskou ke psům a poté, co na jatkách uviděl zabíjet tele, odmítl jíst maso a stal se zapřísáhlým vegetariánem – nikdy bych nevěřil, že tentýž milovník zvířat byl nositelem smrtonosné zkázy pro polovinu Evropy. Poznat a přijmout tvrzení, že v jádru jsme všichni stejní lidé, znamená sebekriticky připustit, že bychom měli být v budoucnu o mnoho lepší, a proto je nevyhnutelné na sobě usilovně pracovat, a to je druhá strana rovnice Dinurova zákona, přátelů jednoho lidského rodu.

Jan Schwarz,
NO Bratislava

Den romského holocaustu na Žižkově

V noci z 2. na 3. srpna 1944 zavraždili nacisté poslední vězně tzv. Cikánského rodinného tábora v Auschwitz-Birkenau. Celkem bylo v táboře během 17 měsíců jeho existence vězněno na 23 tisíc žen, mužů a dětí. Přibližně 20 tisíc romských a sintsých vězeňkyň a vězňů bylo v táboře zavražděno v plynových komorách, hladem, nedostatečnou péčí a mučením.

Tyto strašné události jsou již několik let vzpomínány v Den romského holocaustu. 2. srpna se tak na evropské úrovni konají setkání spojená s vyvěšením romských vlajek, diskuzemi, přednáškami a kulturním programem. „Od události, kterou si dnes připomínáme, uplynulo sice více než 70 let, přesto je potřeba, aby nezapadla v propadlišti dějin. Aby neměly šanci hlasy popírající holocaust a aby se nezapomínalo, že se významně týkal nejen Židů, ale i jiných skupin lidí. Jen tím, že budeme o těchto hrůzách mluvit, můžeme předejít jejich opakování. Vyvěšení vlajky je symbolem, jak uctít památku lidí, kteří se po válce nevrátili domů, a vzpomenout na ty, kdo přišli o své nejbližší,“ uvádí Jana Vondrová, mluvčí Českobratrské církve evangelické, jedné z církví, která se projektu letos účastní.

Naše Církev československá husitská se připojila mj. vyvěšením vlajky na pražském žižkovském sboru, kde se v místním komunitním centru rovněž konala tisková konference, přednáška historika Institutu Tereziánské iniciativy Michala Schustera, tanečně-hudební vystoupení skupiny Romano Dživipen z Králova Dvora u Berouna a koncert akordeonisty a zpěváka Mária Bihářiho a kytaristy a zpěváka Petra Horváta. Součástí setkání na Žižkově byla pobožnost, kterou vedli dva faráři naší církve: bratr Martin Chadima, jenž rovněž promluvil na tiskové konferenci, a bratr Zdeněk Břeň, farář místního sboru. KB

Setkání v Železné Rudě

Báječná parta lidí, děti i dospělých, se sešla uprostřed letošního července v Železné Rudě na Šumavě, v penzionu Husita plzeňské diecéze. Prožili jsme tady týden plný her a zábavy, který připravila sestra farářka Zuzka Kalenská s manželem a manželky Chytilovými.

Spousta výletů, stopovačka, koupání, společná posezení, noční stezka odvahy. Na Kvildě jsme velice zblízka sledovali rysy a jeleny. O naše žaludky se během tábora vzorně starala sestra Ivanka s pomocníky. Rozhodně nebyla stranou ani duchovní péče. Bohoslužby, modlitby, meditace, zpěvy...

Dokonce nás bratr Vojta Pekářík zasvětil do tajů židov-

ských tanců. Miriam Chytilová s dalšími děvčaty uspořádala během tábora bohu libou charitativní sbírku pro projekt Afrika Africe, která letos vynesla více než vloni – 3600 Kč. I počasí přálo měrou vrchovatou. Byla rozhodně radost sledovat ty nejmenší caparty, jak vděčně přijímají společně prožité chvíle. Teprve při pohledu do rozzářených dětských očí člověk pochopí Ježíšova slova, že nelze vstoupit do království nebeského, nebudeme-li jako děti. Moc děkujeme představitelům plzeňské diecéze, že nám umožnili pobyt v tomto krásném koutě naší vlasti. Rozhodně se máme za rok, když Bůh dá, na co zase těšit. (foto na str. 4) Slávek Felcman

Co je to vlastně spása?

Chceme-li porozumět spáse v Kristu, musíme si přece nejprve ujasnit, co to vlastně ta spása je, co je to za potřebu či touhu, kterou Kristus dokázal naplnit. Proto nad pojmem „spása“ budu dnes uvažovat pomocí textů starozákonních.

Nedávno jsem připomněl, že v dobách starověkého Izraele chápali lidé spásu realisticky a konkrétně, jako záchranu před aktuálním nebezpečím. V typickém případě bylo spásou vítězství nad nepřáteli či jiný náhlý obrat ve válečných událostech. Čteme tak např. v Ž 106,10 (a podobně u L 1,71): „zachránil je z rukou toho, kdo je nenáviděl, vykoupil je z rukou nepřítelů.“

Někdy nepřítel Bůh vyřadil přímým zásahem („svou mocnou paží“), jindy Hospodinovo jméno způsobilo paniku a děs, takže se nepřátelské vojsko dalo na útek. Nebo byl tábor nepřítelů do rána zrušen infekcí. Stalo se, že Bůh poslal do cesty nepříteli jiného protivníka nebo že jeho vojsko změnilo směr pochodu. O tom všem se dočítáme ve SZ. Každá taková událost znamenala pro Izrael zázračnou spásu. Všimněme si, že šlo o kolektivní pojetí; v době, kdy byl jedinec možný jen jako příslušník kmene, který mu poskytoval ochranu, neznamenalo spásu sám zázračně přežít katastrofu a vyvázat životem. Osamocený člověk bez bližních byl psancem mimo zákon, bez perspektivy, vydaný na pospas, odsouzený k brzké smrti. Po přestálém nebezpečí, když se „ukázala Hospodinova sláva“, byla spása kolektivně sdílenou realitou ve slavnostní atmosféře oslav.

V žalmech se setkáváme s tím, že prosebník (žalmista) vzpomíná nejen na slavná vítězství otců, ale i na svou osobní zkušenost s Bohem, když jej kdysi zachránil. Spása tedy nebylo něco, co člověka mělo potkat až

nakonec jeho života nebo po něm, ale s čím měl zkušenost již za života, a to často ne jednu. Naděje na nějaký posmrtný život by lidem v dávných dobách před Ježíšem nic neříkala, leda naděje, že jejich potomci se rozmnoží a jednou jich bude jako písku v moři a jako hvězd na nebi. Při četbě žalmů často zjistíme, že žalmista nevychází z neshody, nýbrž jde z nebezpečí do nebezpečí. Stále je něco na obzoru, stále je čeho se obávat.

To je dnešnímu člověku známé, připomíná to denodenní stres. Sotva člověk vyřeší jeden problém, jednu starost má z krku, na obzoru je další atd. Na druhou stranu nám tyto vlny ohrožení – jejich stálý příliv a odliv – poskytují zkušenost krize, kterou lze přežít, neztratíme-li předčasně naději. Spásy je potřeba trpělivě vyčkat a s nadějí a vírou se jí dočkat. Vždyť záchrana může přijít z nečekané strany a nenadále. To je vidět v žalmech. Život, tak jako dějiny, je naplněn sérií krizí a katastrof, a také sérií spás. Řeknu teď něco zvláštního. Náš problém je, že my všichni, i jednotlivě, jsme už minimálně jednou v životě spaseni byli. Ale svět se točí dál, život plyne a my na to zapomináme. „Zapomněli na Boha, svou spásu, který v Egyptě konal tak velké věci...“ (Ž 106,21).

HOUPAČKA Václav Žďárský Když ujede vlak

Co s tím
když ujede vlak
Co pak
Bezradně stojím
Slábnoucí klapot kol
tak a tak
tak a tak
nepoví jak
Zoufalý čas

A stejně tak se to má i se spásou, kterou nám přinesl Ježíš Kristus před 2000 lety. Možná vám vaši prarodiče nebo rodiče vyprávěli o slavném roce 1918. To byl pro ně zázrak spásy, vykoupení ze třisetleté poroby. Někteří pamatují osvobození v 45. roce. Svým způsobem se některým moderním věřícím mohlo jevit jako spása moderního Izraele historické vítězství pracujícího lidu v únoru 48, pro jiné byla spásou až amnestie v r. 60 a 61. Moje generace zažila rok 1989. Ale život jde dál, vše znovu korumpuje, pokaždé se znovu ptáme, kam jsme se to dostali a kdy přijde spása? Dokonce se znovu ptáme: co je to vlastně ta spása? Vítězství pravdy a lásky nad lží a nenávistí, vítězství spravedlnosti?

Ptáme-li se dnes znovu po spáse, neznamená to, že nám něco zase chybí, že něco opět v životě postrádáme? Citoval jsem Ž 106,21: „Zapomněli na Boha, svou spásu...“ Ano, znamená to, že žijeme bez Boha, bez jeho přítomnosti. Počátek spásy je pouhé rozpomenutí se na Boha, prožití jeho blízkosti, kterou lze zakusit v modlitbě. Boží blízkost není nic jiného než jistota budoucí spásy. Spása a Bůh jsou totéž. To potvrzuje žalmista častým zvoláním: „Bůh je má spása“ nebo „Bože, moje spása“. Ale pomalu. Přítomnost Boha bude spásou jen pro ty, kdo před Bohem obstojí, pro které jeho přítomnost

Perón se rozjasnil
Lampa do noci září
Přednosta stojí před kanceláří
usmívá se mile
Co blázníš člověče
Vždyť už jsi u cíle!

BÝT PŘÍTELEM TICHÁ Olga Nytrová Kdo utiší jezero?

Nakloněná rovina snů
se povážlivě houpe
strmé cesty víry
jsou plné napětí sopečné touhy
Kdo utiší jezero Genezaretské

bude znamenat spásu a potěšení (vyplnění osobní touhy po Bohu), nikoli záhubu a zahanbení. Před Bohem nelze obstát bez bázně. Obstojí ten, kdo se připravuje na skutečné setkání s Pánem, kdo po blízkosti Hospodina touží a již nyní si při modlitbě představuje, že má před sebou Boha, že stojí před Bohem (Ž 16,8).

Závěrem bych zmínil ještě jedno pojetí spásy. Není jím ono zřetelné vítězství nad nepřáteli nebo záchrana z nebezpečí, nýbrž zbavení se ustavičného strachu z bezprostřední i té daleké budoucnosti. Spásou je tak i pokoj či mír v srdci, vyrovnanost, pocit Boží přítomnosti, jež člověka dokáže provést i údolím smrti. Čteme slova Ž 16,11b: „vrcholem radosti je být s tebou, ve tvé pravici je neskonale blaho.“

Boží přítomnost na zbožného sestupuje jako závdavek budoucí spásy v modlitbě. Jak jde dohromady blažený zážitek Boží přítomnosti s bázní před Hospodinem? Mojžiš sice učil bázní před Bohem, ale zároveň učil, že ten, kdo bude Boží příkazní plnit, nemusí se ničeho bát. Rabíni v tomto duchu učili, že bázeň před Hospodinem je strach z odpadnutí od něho. Strach z Boha má člověka zbavovat strachu z nepřátel a všeho možného zla, které lze v životě zakusit, a k němuž se nemáme ze strachu přidat, ani když tak činí ostatní. „Nepřidáš se k většině, páchá-li zlo“ (Ex 23,2). Je-li Bůh dobro, jde tedy pochopitelně nikoli o strach z dobra, ale právě o strach ze

zla, které by člověka pohltilo, kdyby se odklonil od dobra, tzn. kdyby člověk dobro pro sebe spatřoval v něčem, co je zlé před Bohem. Chápeme tedy slova Šalomounova: „Bázeň před Hospodinem znamená nenávidět zlo“ (Př 8,13).

Dnes bych spíše než o bázní mluvil o respektu. Jde o to brát vážně Boha, konzultovat s ním své skutky, nechávat jej, aby mi promlouval do svědomí, nechávat Boha jako pojem, jako myšlenku či teorii, ale jako nejvyšší skutečnost, dobro, které má nad zlem převahu. Jedině od Boha jako nejvyšší skutečnosti můžeme spásu s nadějí očekávat.

Aby mé kázání nebylo čistě rabínské a abych dnes řekl také něco o Ježíši Kristu, ukázal bych právě na něm, že jeho víra a spojení s Bohem bylo natolik silné, že se nenechal zastrašit zlem, kterému byl vystaven.

V poslední chvíli, kdy se zdálo, že jej zlo s blížící se smrtí přemohlo, se cele ponořil v Boha a s posledním výdechem zvolal slova Ž 31,6: „Svého ducha kladu do tvých rukou, Bože“ (alespoň podle L 23,46). Po jeho smrti učedníci neztratili víru v dobrého Boha, ale uvěřili, že spravedlivý nemůže tak snadno hanebně zahynout, resp., že jeho smrt se jeví jako porážka pouze zlomyslným. Vždyť v Ž 16,10b čteme: „nedopusť, aby se tvůj věrný ocitl v jámě“ (verš je citován v Pavlově kázání ve Sk 13,35). A toto přesvědčení stojí na počátku vzkříšení Ducha Kristova, v němž je obnovena i stará víra v Boha Spasitele. Amen. **Michal Kotrba**

Z kazatelského plánu

11. neděle po svatém Duchu

Lépe utíkat se k Hospodinu než doufat v člověka. Lépe utíkat se k Hospodinu než doufat v knížata. ŽALM 118,8-9

První čtení: Izajáš 56,1.6-7

Tužby pro dobu po Duchu svatém (IV):

1. Abychom v našich srdcích sobectvím a pýchou oheň Kristovy lásky nezhášeli, modleme se k Hospodinu.
2. Abychom pokornou a oddanou službou Bohu a bližním stali se bohatými ve víře, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Panovníku Hospodine, svého jediného Syna jsi dal jako oběť za náš hřích a jako příklad služby pro nás. Dej nám milost vděčně přijmout plody jeho díla vykoupení a každodenně ho následovat v jeho stopách! Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: Řimanům 11,1-2a.29-32

Evangelium: Matouš 15,21-28

Verše k obětování: Žalm 34,8-9

Verš k požehnání: Žalm 130,7

Modlitba k požehnání:

Panovníku Hospodine, dej, ať svátost večere Páně stále posvěcuje naši duši i tělo a posiluje nás k dosažení věčné spásy! Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 52, 54, 97, 101, 105, 109, 183, 311

Nad Písmem

Psí věrnost

Příběh Ježíšova setkání s kananejskou ženou mě vždy zneklidňoval. Jaksi jsem si s ním nevěděl rady. Ach, ta zdánlivá tvrdost Ježíšova srdce, když odpírá pohanské ženě pomoc s odůvodněním, že on je přece poslán ke ztraceným ovcím lidu izraelského, a ne k nějakým pohanům! A aby byl zmatek ještě větší, vzápětí Ježíš prosbě té ženy vyhoví a její posedlou dceru uzdraví! On, Boží Syn – že by byl tak nerozhodný, sám sobě protičící? Skutečnost je taková, že s námi Bůh někdy opravdu tak jedná: Jakoby nás zavrhl, opustil, jako by s námi ve svém spásném díle nakonec vůbec nepočítal.

To nás tak jenom zkouší. Chce se nám podívat do srdce. Jak to je s naší vírou v jeho lásku? Nejsou to jen naše krásné řeči? Snad ani ten všemohoucí Bůh není zas tak všemohoucí, aby si nás nepotřeboval vyzkoušet. Jak je to s tou naší láskou v praxi? Proč musel být třeba kříž? Nešlo to Ježíšovo ponížení až na dno pekelných hlubin

nějak obejít? Asi ne. Protože láska – to je čin. A i ten vševědoucí Bůh, dohlédající až na dno našeho srdce, ji potřebuje vidět, ne to slovo lásky, narovnané tam jak knížky v regálech knihkupectví, ale čin. Aby Bůh mohl v mém životě jednat, musí být on velký a já malý. On musí být vyvýšen, já umenšit se. Proto i ta žena, prosící za uzdravení nemocné dcery, se musela snížit možná až ke dnu svého lidství, když vyjádřila takovou až psí otrockou věrnost, když vyjádřila svému pánu důvěru, že i jí upadne spouš ten drobek či kostička z jeho bohatého stolu, alespoň kousíček té jeho nekonečné lásky... Věřila v ni v té chvíli možná dokonce víc než Ježíš sám, neboť on byl jen poslán svým Otcem... I on tedy musel projít nejistotami víry v tu naši, lidskou lásku... Jinak by kříž nebyl

křížem. Ta žena v tu lásku pevně věřila a dočkala se. Nebyla zklamána!

A nebude zklamán nikdo, kdo takto věří. Kristus přišel spasit všechny, bez výjimky, Židy i křesťany, i ty, o nichž bychom to nepředpokládali – pohany pohanské, lidské trosky, takové, pro něž míváme jen slova odsouzení a opovržení. Nechme však soudy Ježíšovi. On je ten lékař, který do každého člověka dobře vidí, on zhodnotí, co se s tou hroznou špinou, která se v nás tak lehce usazuje a velice špatně jde odstranit, dá dělat. On najde správnou diagnózu i vhodnou metodu léčení – pro každého, kdo o to léčeni bude stát, podle jeho víry.

Tak nějak to asi bylo při tom setkání ženy kananejské s Ježíšem. Možná to ale bylo úplně jinak. Další možné výklady nechám učeným teologům.

Václav Žďárský

Bože, Otče náš, prosím tě, dávej mi moudrost, trpělivost a sílu, ať v těžkých chvílích zkoušek, které možná přijdou, neztratím víru ve tvou velkou lásku!

Každý má nějaký handicap...

Dokončení ze str. 1

ti se učí tvořit užité i dekorativní předměty z keramiky – květináče, svícny apod. Podporujeme vytváření a zdokonalování základních pracovních návyků a dovedností s cílem připravit klienty a pomoci jim uplatnit se na chráněném nebo otevřeném pracovním trhu.

V obou službách samozřejmě pomáháme s uplatňováním práv, doprovázíme k lékaři, na rehabilitaci či na úřady, nacvičujeme činnosti týkající se péče o vlastní osobu.

Při Nazaretu funguje úspěšný divadelní a taneční soubor Kukačky, jehož členy jsou klienti sociálních služeb i zaměstnanci Nazaretu a řada dobrovolníků. Kukačky každoročně nacvičují nové divadelní i taneční představení, se kterým vystupují na soutěži Hry bez hranic v Prachaticích, v řadě domů s pečovatelskou službou nebo na plesech nejen neziskových organizací.

Klientům a některým zaměstnancům se zdravotním postižením pomáháme osvojovat si zdravý životní styl – pravidelně se věnujeme cvičení, které pomáhá k lepší fyzické kondici i celkové pohodě. Máme také úspěšný tým hry integrovaná boccia – naši borovanští borci hrají první ligu, za tým bojují klienti obou našich sociálních služeb.

O prázdninách pořádáme tábor Putování s oslem. Tábor vyrazí ze základny na výlety po okolí – v roce 2017 se již podruhé chystají do okolí Střelských Hoštic.

Jak bylo řečeno na začátku, Nazaret také provozuje dvě chráněné dílny – keramickou a textilní, ve kterých zaměstnává řadu lidí se zdravotním postižením, máme dokonce

dvě nevidomé kolegyně Hanku a Lenku. V keramické dílně vznikají originální malované hrnky, misky, talíře nebo hodiny, ale také glazované květináče, truhlíky, mísy.

V textilní dílně vyrábíme ručně tkané koberce a další užité výrobky – zástěry a chňapky, polštáře, tašky a kabelky, které často zdobí výšivky našeho kolegy Vaška.

Pořádáme také aktivity pro veřejnost – pravidelné kroužky keramiky pro děti i dospělé a víkendové kurzy keramiky a jiných řemesel (například plstění z vlny, pletení košíků, výrobky z kukuřičného šustí).

Provozujeme Ateliér v zahradě borovanského kláštera, kde si děti i dospělí mohou namalovat keramiku a vytvořit tak originální dárek. Každé léto se takto zabaví stovky návštěvníků, aktivitu vozíme také do škol a školek.

Pořádáme jednu až dvě benefiční akce v roce – Den otevřených dveří a koncertní nebo divadelní vystoupení. Výtěžek pomáhá financovat provoz Nazaretu. Naši činnost velmi významně podporuje město Borovany, Sdružení Růže, řada místních spolků a jednotlivců, dotace na částečné krytí nákladů sociálních služeb poskytuje Jihočeský kraj a Ministerstvo práce a sociálních věcí; organizace velmi dobře funguje díky prodeji zboží, které vzniká v našich chráněných dílnách.

Spolupracujeme se Zdravotnou sociální fakultou a Teologickou fakultou Jihočeské univerzity, se Střední zdravotnickou školou v Č. Budějovicích, s řadou firem v regionu.

Nazaret vznikl v roce 2005, jeho zakladatelem a prvním ředitelem byl

p. Karel Filip, který předtím působil v diakonickém středisku Domeček v Trhových Svinech a po odchodu z Nazaretu v roce 2015 je nyní farářem v Husově domě ve Čtyřech Dvorech v Č. Budějovicích.

Nazaret se postupně rozvinul do současné podoby, kdy poskytuje sociální služby 25 uživatelům a zaměstnává 28 lidí, z toho je 80 % osob se zdravotním postižením, pomáhá nám na dvacet dobrovolníků.

Chceme dále rozvíjet sociální služby – žádáme o prostředky z programu IROP na vylepšení a zvětšení zázemí pro sociální služby i chráněné dílny. Město Borovany je v tomto procesu silným partnerem, o prostředky na vybavení nových prostor budeme žádat Místní akční skupinu Sdružení Růže. Současně s úpravou prostor plánujeme rozšíření aktivit obou sociálních služeb – chceme se více věnovat práci s textílem a papírem. Nazaret je silná organizace, kde panuje solidarita a vzájemný respekt, a jako taková má před sebou výborné možnosti rozvoje jak sociálních služeb, tak chráněných dílen.

Marie Verboon Filipová

Poptávkové řízení na ředitele Husitské diakonie - Nazaret v Borovanech

Husitská diakonie ve spolupráci s Plzeňskou diecézí ČČSH a Střediskovou radou DS Nazaret vyhláší poptávkové řízení na obsazení funkce ředitel/ka střediska Husitské diakonie - Nazaret v Borovanech.

Požadavky:

- vyšší odborné nebo střední vzdělání s maturitní zkouškou
- bezúhonnost
- znalost problematiky práce s osobami se zdravotním postižením a znalost standardů kvality v oblasti sociálních služeb
- respekt k hodnotám, znalost a soulad s posláním zřizovatele a střediska
- manažerské dovednosti, organizační a komunikační schopnosti
- schopnost práce v týmu, zkušenosti s řízením kolektivu
- průběžné vzdělávání v oboru, schopnost analyticky a koncepčně myslet
- samostatnost a flexibilita
- vysoké pracovní nasazení, zvládnutí stresových situací
- dobrá znalost práce na počítači - MS Office, Windows, Internet
- řídičský průkaz skupiny B

Lhůta pro podání přihlášky: 25. 8. 2017

Plné znění včetně podrobností k podání přihlášky najdete na webu církve v rubrice Zprávy.

Horizont

Dokončení článku autora Jiřího Přeučila z čísla 33 věnovaného diakonické a sociální práci naší církve.

Horizont zahájil svou činnost v roce 2001, přičemž otevření centra předcházela léta plánů a příprav. A jak už to bývá, zdaleka ne vše se podařilo tak, jak bylo plánováno. Ale v příběhu Horizontu se ukazuje, že když někdy všechny plány nevyjdou, může to být i dobře a může to být i projevem Božího požehnání...

Posláním Horizontu bylo a je poskytovat co možná komplexní sociální péči, služby a pomoc především seniorům a dospělým občanům s omezenou soběstačností, kteří nepotřebují nepřetržitou zdravotnickou pomoc a péči, zamezovat jejich sociálnímu vyloučení, poskytnout jim vyhovující prostředí k životu a přiměřené sociální kontakty pomocí trvalého ubytování v penzionu, nebo je udržet v jejich stávajícím prostředí a vztazích pomocí pečovatelské služby či stacionáře...

Ještě před jeho otevřením tedy došlo k navázání spolupráce s MČ Praha - Suchdol v oblasti poskytování sociálních služeb a Horizontu bylo radnicí svěřeno vykonávání peč. služby a přesunul se sem denní stacionář. Horizont začal postupně pronikat do povědomí místní veřejnosti i díky organizování kulturně společenských akcí.

To, že se Horizont začal více otvírat okolnímu světu, poněkud nelibě nesly některé obyvatelky, které si přály, aby Horizont sloužil především jako penzion pro své obyvatele. To by však neodpovídalo nárokům, které společnost klade na církev. Očekává od ní sociální angažovanost a službu všem, což je ostatně v souladu s požadavky evangelia.

Také denní stacionář, který především od roku 2007 začali stále více využívat senioři se syndromem demence, se stal zdrojem napětí. Jak je známo, tato cílová skupina stále roste. A tyto osoby potřebují stálou pozornost. Bylo zde tedy rušněji a na některých klientech stacionáře bylo postižení zřetelně vidět. Přítomnost osob se syndromem demence v denním stacionáři v přizemí

byla trnem v oku některým dámám z první generace obyvatelky, které byly zvyklé, že Horizont je tu především pro ně.

Období nedorozumění, napětí a hledání způsobu soužití je však našťastí za námi. Současné obyvatelky se na stacionář nedívají tak kriticky, některé se účastní jeho aktivit a kulturně společenské programy využívají uživatelé stacionáře, obyvatelky i okolní seniorská veřejnost.

V současné době tedy Horizont poskytuje trvalé bydlení seniorům, svým obyvatelkám i seniorům z naší MČ poskytuje pečovatelskou službu v domácnostech; dále provozujeme denní stacionář, jehož uživatelé jsou především senioři v různém stupni syndromu demence. Těm personál zajišťuje během dne pomoc v sebeobsluze, ale i přiměřený přísun podnětů. A všem zájemcům nabízíme kulturně společenské programy, je-jichž měsíční pro-

Ředitel Horizontu Jiří Přeučil

gram je ke zhlédnutí na našich stránkách.

Z posledního odstavce je patrné, že Horizont už není jen penzionem pro seniory, jak se původně jmenoval. Proto došlo k přejmenování na „Horizont - centrum služeb pro seniory“.

Personál je rozdělen na dva týmy - tým pečovatelské služby a tým denního stacionáře, přičemž někteří jeho členové pracují v obou službách.

Aby se obyvatelky měly vždy na koho obrátit v případě potřeby, bydlí zde čtyři „pohotovostní dobrovolnice“, o kterých jsme se zmínili výše. Další dobrovolníci pro nás pořádají akce, jako jsou přednášky, besedy či koncerty. Těch není nikdy dost a tak vyzýváme čtenáře, kteří

by byli ochotni našim seniorům zpestřit odpoledne vyprávěním o svých cestách, podělit se o znalosti nabyté studiem či koníčkem, na něco jim zahrát a podobně, aby se nám ozvali. Za jakékoli obohacení programu budeme vděční.

Je samozřejmě možné dobrovolnický se zapojit i jinak: povídání se skupinkou klientů, vození vozičků na procházkách či výletech, doprovodem vozičkáře atd. Záleží na dobré vůli, času a sladění provozu zařízení s možnostmi dobrovolníka.

V následujícím roce bychom rádi přistavěli část budovy pro denní stacionář, kulturně společenské dění a zázemí pro personál. Rozšiřování prostoru pro bydlení není reálné vzhledem k okolní zástavbě i k finanční náročnosti. Byli bychom rádi, kdybychom všechny služby mohli poskytovat tak jako dosud, kdybychom měli stále motivovaný a angažovaný personál a kdyby uživatelé byli stále stejně spokojeni, jako doufáme, že jsou (a jak to snad dokládají průzkumy, na jejichž výsledky se můžete podívat na našem webu www.centrumhorizont.cz). A totéž bychom přáli ostatním střediskům Diakonie.

Jiří Přeučil

Pozn. red.: Ve středisku vykonává od počátků duchovní správu včetně bohoslužeb a biblických hodin naše církev, konkrétně NO Roztoky, do jejichž působnosti Suchdol patří.

Zprávy

Setkání v Železné Rudě (viz str. 1)

Památka M. J. Husa v Hořicích

Čtvrtou neděli po sv. Trojici 9. července se v Hořicích sešla skupinka křesťanů i s hosty v modlitebně Českobratrské církve evangelické v Husově ulici, aby si připomněli 602. výročí mučednické smrti M. Jana Husa v německé Kostnici.

Za tímto účelem se každoročně koná ekumenická bohoslužba ve spolupráci se zdejší sborem Církve československé husitské.

Letos došlo k malé organizační změně. Věvec k pomníku M. Jana Husa, který je dílem významného českého sochaře Ladislava Šalouna a nachází se v sousedství naší modlitebny, byl položen ve čtvrtek 6. července, avšak ekumenické bohoslužby proběhly až v neděli 9. července v modlitebně ČCE.

Nedělní bohoslužby vedly ses. faráři D. Brodská z ČCE a E. Zapletalová z CČSH. V kázání ses. Brodská použila část kázání Mistra Jana z Kaple betlémské, které přednesl ještě před vypovězením z Prahy. Text byl z Nového zákona, L 17,11-19, a celý je v Husově Postili. Je to příběh o uzdravení deseti malomocných Ježíšem. Tehdy trvalo Husovo kázání jeden a půl hodiny a všichni posluchači je vyslechli ve stoje.

Husův text je starý více než 605 let, a přesto mluví do naší současnosti. Následovala večere Páně podle tradice Církve československé husitské, kterou vysluhovala ses. Zapletalová. K večeri Páně přistoupilo přibližně 20 účastníků ekumenických bohoslužeb z několika církví: z Církve bratrské, Českobratrské církve evangelické, Církve československé husitské, z Římskokatolické církve a hostem z Prahy byl starokatolík.

Naše česká náboženská historie vypovídá o mnoha těžkých zkouškách. Sám Jan Hus byl pro část společnosti po dobu 585 let kacířem. Následky bitvy na Bílé hoře naší společností ještě více rozdělily. Jsme proto ve světě považováni za nejateističtější národ. Mínošt nikdo ne-změní a je třeba se dívat dopředu. Religiozita říká, že jde o spojení, (religio: navazují a znovu spojují). Navazujeme tedy na Husovu tradici. Jan Hus je jedním z největších Čechů, ukázal nám i světu, že Pravda vítězí, i když na čas poražena bývá. Bývaly doby, že takové akce se zúčastňovali představitelé obce a místní spolky. Snad opět ta doba přijde. Doufám.

Oldřich Nekvinda,
kurátor sboru ČCE v Hořicích

 Kostel sv. Mikuláše
na Staroměstském náměstí

pondělí 21.8. 2017, 20.00
PRAGUE BRASS ENSEMBLE
From Baroque To Jazz
Aleš Bárta – varhany
J. S. BACH, A. DVOŘÁK, F. LISZT, G. GERSHWIN

úterý 22.8. 2017, 17.00
Jan Kalfus – varhany
Yvona Škvárová – mezzomezzosoprán
J. S. BACH, G. F. HÁNDEL, W. A. MOZART

středa 23.8. 2017, 17.00
František Šťastný – varhany, cembalo
Vratislav Vlna – hoboj
G. Ph. TELEMANN, J. S. BACH, W. A. MOZART, G. F. HÁNDEL

středa 23.8. 2017, 20.00
VIVALDI ORCHESTRA PRAGA
soubor historických nástrojů
Václav Návrat – barokní housle
Yvona Škvárová – mezzomezzosoprán
W. A. MOZART, A. DVOŘÁK, A. VIVALDI, G. F. HÁNDEL

čtvrtek 24.8. 2017, 17.00
SAINT NICHOLAS CHAMBER SOLOISTS
Michal Hanzal – varhany
Martina Bauerová – soprán
František Bílek – trubka
J. S. BACH, G. F. HÁNDEL, A. VIVALDI, C. SAINT-SAËNS

pátek 25.8. 2017, 17.00
Josef Kšica – varhany
Tomáš Jindra – bas
J. S. BACH, F. SCHUBERT, A. DVOŘÁK, G. VERDI

pátek 25.8. 2017, 20.00
PRAGUE STRING ORCHESTRA
Adéla Vondráčková – housle
Vratislav Vlna – hoboj
W. A. MOZART, J. S. BACH, A. VIVALDI, A. DVOŘÁK

sobota 26.8. 2017, 17.00
Bohumír Rabas – varhany
Miroslav Kejmar – trubka a křídlovka
A. VIVALDI, G. F. HÁNDEL, T. ALBINONI, J. PACHELBEL

sobota 26.8. 2017, 20.00
VIVALDI ORCHESTRA PRAGA
soubor historických nástrojů
Václav Návrat – barokní housle
Yvona Škvárová – mezzomezzosoprán
W. A. MOZART, A. DVOŘÁK, A. VIVALDI, G. F. HÁNDEL

neděle 27.8. 2017, 17.00
ADAMUS TRIO
Jan Adamus – hoboj, anglický roh
Marcela Adamusová – housle
Martin Levický – piano, klavír, varhany
J. HAYDN, J. S. BACH, W. A. MOZART, A. DVOŘÁK

neděle 27.8. 2017, 20.00
CAMERATA PRAGENSIS ORCHESTRA
Aleš Bárta – varhany
J. S. BACH, G. F. HÁNDEL, A. VIVALDI, W. A. MOZART

Změna programu vyhrazena.
Placená inzercie

Smutná zpráva

Oznamujeme, že sestra Cath Moss dne 1. 8. dokončila svůj životní běh a děkujeme Pánu Bohu, že byla vyrovnaná a smířená. Starosti ji opustily, protože Pán Bůh její srdce naplnil vírou, pokojem a ujištěním, že vše a všechny tady může zanechat, protože i o ně se Pán postará.

Vzpomínáme na její velké aktivity a pomoc mládeži, budování ekumenické sítě mladých, na její velkou obětavou práci při povodni v České republice v roce 2002, její práci na projektech určených pro lidi ohrožené různou formou vyloučení.

Eva Mikulecká,
farářka NO Michle
David Tonzar, pražský biskup

Z ekumeny

PŘIPOMENUTÍ ROMSKÉHO HOLOCAUSTU

2. srpen byl věnován připomenutí romského holocaustu, během něhož bylo v roce 1944 v Osvětimi-Březince zabito více než 3000 romských dětí, mužů a žen. Konference evropských církví a Církevní komise pro migranty v Evropě si připomněly tuto událost uctěním památky těch, kteří zemřeli, a povzbudily církev a všechny části společnosti, aby usilovaly o smíření s 10 až 12 miliony Romů žijících v Evropě.

Během nacistické vlády v Německu čelili Romové rozsáhlému věznění a vraždění. Tato genocida byla součástí dlouhé historie pronásledování a násilí vůči Romům v Evropě. I dnes Romové na celém kontinentu trpí diskriminací a opomíjením. Stávají se obětmi nenávisných slovních výpadů a zločinů a často čelí nespravedlivému zacházení, v neposlední řadě i na trhu práce.

„Připomenutí minulých zločinů a bezpráví může vést k usmíření. Je třeba zajistit pro Romy v celé Evropě důstojnost a spravedlnost,“ poznamenala generální tajemnice CCME Doris Peschkeová. „Více než sedmdesát let po porajmos neboli romském holocaustu čelí evropští Romové stále značné diskriminaci,“ dodal generální tajemník CEC Heikki Huttunen. „Musíme si být tohoto celoevropského bezpráví vědomi, a to včetně hanebného faktu, jak těžké pro nás je porajmos vůbec uznat.“

V dnešní době, kdy se objevují nové i staré předsudky a nenávislé proslovy často nahrazují zdravý rozum a reflexi, musíme jako členové církve více než kdy jindy aktivně podporovat důstojnost a lidská práva Romů. Naším posláním je pracovat na tom, aby byla Evropa bezpečným domovem, ve kterém je zajištěna péče pro všechny obyvatele.“

Henrik Hansson, koordinátor komunikace Konference evropských církví

MUSLIMOVÉ A KŘEŠŤANÉ SE SPOLEČNĚ MODLÍ ZA SPRÁVEDLIVÝ MÍR V MEŠITĚ AL-AKSA

Muslimové a křesťané se 27. července shromáždili v mešitě al-Aksá v Jeruzalémě k modlitbám za spravedlivý mír ve Svaté zemi. Setkání mezi církevními představiteli a islámskými vůdci, které se uskutečnilo po téměř dvou týdnech napětí, násilí a zabíjení v Jeruzalémě, bylo přijato s povděkem navzdory závanům slzného plynu a občasnému dunění výbušnin. Emeritní katolický patriarcha Michel Sabbah, který měl vést křesťanskou delegaci a jemuž nebyl povolen vstup, poslal alespoň písemný vzkaz.

Jako výraz solidarity s palestinskými muslimy navštívili církevní představitelé mešitu al-Aksá poté, co byly odstraněny všechny překážky kolem Chrámové hory instalované v reakci na zabítí dvou izraelských policistů u jedné z bran. Návštěva církevních představitelů v mešitě proběhla z iniciativy křesťanských organizací pod záštitou Národní koalice křesťanských organizací v Palestině. Původním plánem bylo připojit se k večerním muslimským modlitbám, které probíhaly v posledních několika dnech na ulici pod Lví (Svatoštěpánskou) branou. Náboženští a místní představitelé v Jeruzalémě se však poté společně rozhodli modlit se v mešitě al-Aksá jako projev svobodného přístupu na toto posvátné místo.

Arcibiskup Theodosios Atallah Hanna ze Sebastie poděkoval jménem křesťanské delegace Bohu „za milosrdenství a jeruzalémské komunitě a náboženským představitelům za vytrvalost“ a poblahopřál jim „k tomuto vítěznému dni nenásilné houževnatosti“. Muftí Mohammad Hussein v reakci na to promluvil k zástupu a řekl, že „každý útok na al-Aksá nebo na Boží hrob bude čelit jednotě lidí v Jeruzalémě, vystupujících jako jeden člověk“. Patriarcha Sabbah, kterému byl odepřen vstup na Chrámovou horu, poslal písemný vzkaz, jehož část byla veřejně přečtena: „Posvátná místa jsou určena k modlitbám. Nesmí se proměnit ve válečné zóny...“

Sabbah dále uvedl: „Zdá se, že incident v mešitě je jednorázovou muslimsko-židovskou událostí. Ve skutečnosti je však součástí obecného izraelsko-palestinského konfliktu... Proto tento incident na posvátném místě podtrhuje, jak je naléhavé ukončit nekonečný boj mezi dvěma národy.“

Na závěr Sabbah poznamenal: „Izrael potřebuje přátele, kteří mají odvahu ho zachránit; to povede k trvalému míru v Jeruzalémě a celé oblasti. Mír nebo válka v Jeruzalémě je mírem nebo válkou na celém světě.“

Generální tajemník Světové rady církví (WCC) Rev. Dr. Olav Fykse Tveit velmi uvítal důraz na respektování náboženských práv a posílení závazek k nenásilnému přístupu založenému na víře, který vzešel z krize v Jeruzalémě v posledních dnech a týdnech.

„Problémy v Jeruzalémě nelze řešit za použití násilí nebo většího útlaku a vyloučení. WCC veškeré násilí odsuzuje a já opravdu doufám, že lze nyní situaci uklidnit moudrými rozhodnutími zaměřenými na záchranu lidských životů a zajištění náboženské svobody a přístupu k posvátným místům v Jeruzalémě,“ uvedl Tveit a dodal: „Události posledních dnů ukázaly, kolik frustrace se nahromadilo za více než 50 let okupace. Měl by to být signál pro všechny politické vůdce, že je naléhavě třeba nově usilovat o ukončení okupace a pracovat na urovnání spravedlivého míru v Jeruzalémě a Svaté zemi.“ Na závěr Tveit uvedl: „Dokonce i za okupace je třeba dodržovat náboženská práva. Viděli jsme, jak může být nebezpečné, když se naruší nebo změní citlivá rovnováha, pokud jde o historický status quo v Jeruzalémě. Jako křesťané se modlíme za spravedlivý mír v Jeruzalémě a za spravedlivé a mírové soužití tří náboženství a obou národů.“

Dle materiálů SRC připravila Mirka Čejková

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Víra kananejské ženy

Jsou následující věty pravdivé nebo ne? Vaše rozhodnutí je důležité pro správný výběr písmenek do tajenky.

- Ježíš se s kananejskou ženou setkal v okolí Týru a Sidónu.
ANO (S) NE (J)
- Ta žena jej žádala o smilování pro svého syna.
ANO (E) NE (I)
- Ježíš jí ihned ochotně vyslechl.
ANO (A) NE (L)
- Učedníci žádali, aby se té ženy zbavil.
ANO (N) NE (K)
- Ježíš jim na to řekl, že byl poslán ke ztraceným ovcím lidu izraelského.
ANO (Á) NE (Í)
- Žena se však nechtěla nechat odbýt.
ANO (V) NE (O)
- Ježíš jí řekl: „Nesluší se vzít chleba dětem a hodit jej psům.“
ANO (Í) NE (L)
- Žena namítla, že děti se příliš přejídají.
ANO (S) NE (R)
- Nakonec byl Ježíš její vírou přemóžen a vyhověl jí.
ANO (A) NE (T)

Řešení z čísla 32: Zázračné nasycení.

Jana Krajčičíková

